

ВПАЛЕНТИНА, хвилюючись, розірвала конверт, швиденько пробігла листа оцима, і лише впевнившись, що там, у дітей, все в порядку, почала повільно читати спочатку.

Лист був від сина. Порізнному складається долі дітей. І як би батькам не хотілося, щоб вони жили десь недалеко, кожен шукає свою дорогу в житті. Ось і Олександр з дружиною Оленою та донькою Лерочкою виїхали у Магадан. Тому до маленької краплиночки на самому краю землі, на березі Охотського моря, часто звертають тепер погляди Валентина Петрівна і Данило Дементійович.

Саша – лікар-стоматолог, як і Сергій, молодший син Нестерчуків, який працює у Володимирці.

За сім'ю завжди в турботі материнське серце. Та теплоти його, щедрості вистачає і для людей, бо Валентина Петрівна – медсестра не лише за професією, а й за покликанням.

Після закінчення Рокитнівського медучилища почала свій трудовий шлях у Володимирці. Працювала в положовому відділенні, у хірургії, більше десятка літ віддала копіткій роботі головної медичної сестри поліклініки. І скрізь, як кажуть, була на своєму місці. Любила порядок у всьому, уміла знайти спільну мову з колегами.

Четвертий рік вона – анестезистка у хірургічному відділенні районної лікарні. І тут серед чужого болю старається не втратити своєї чуйності, доброти, жіночності.

– Хірургія – наука не точна, – каже Валентина Петрівна. – Щоразу на операції можуть виникнути непередбачувані ситуації.

Ось чому щоразу з лікарем, який ніколи не має права на помилку, хвилюється й вона. Ось чому тут так важливий не лише професіоналізм хірурга, а й компетентність, зібраність усіх, хто стоїть коло операційного столу. Ось чому кожний випадок залишає якийсь невидимий шов і на їхніх серцях.

А коли особливо складний? Коли крапельки поту застигають на чолі хірурга і, здається, зупиняється час...

Тому, мабуть, цінується у відділенні взаємопідтримка, взаєморозуміння. Тому завжди може покластися Валентина Петрівна на свої

І ще одне турбує Валентину Петрівну – проблеми охорони здоров'я. Неприємно і гірко, що перед операцією доводиться давати

Наша сучасниця

КОЖНИМ ПРОЖИТИМ ДНЕМ

старших колег Надію Василівну Пирішко, Ольгу Костянтинівну Ващенко, Миколу Васильовича Дячука та й молодших – Людмилу Печончик та Валентину Зашко, Андрія Омельчака, Олега Рибакка. Як і на всіх інших, хто трудиться у хірургічному відділенні.

Життя таке непередбачуване. Тому часто і вночі яскраво світяться вікна операційної. І біля Василя Івановича Бібена, Василя Васильовича Ревти чи Олександра Ілліча Гудзя чаклує над хворим й Валентина Нестерчук. Молода, симпатична жінка, якій притаманне високе почуття відповідальності і обов'язку: перед своєю совістю, перед людьми, перед сім'єю. А ще – перед мамою, яка живе на Житомирщині. І туди її думки-тривоги линуць. Бо не так часто, як хотілося б, вдається побачити неньку.

хворому горезвісний "спісок"; що не завжди вистачає ліків, які так потрібні для видужування пацієнтів; що медицині взагалі важко виживати. І доводиться лише надіятися на краще.

А надія завжди приходиться з весною. Валентина Петрівна чи не найбільше любить цю прекрасну пору. Може тому, що шлях її в медицину почався три десятки літ саме в час пробудження природи.

Тридцять років... Відданих людям, улюбленому покликанню, яке стало справою усього її життя і яке вона утверджує кожним прожитим днем...

Єва ХУТКА.

На знімку: Валентина Петрівна НЕСТЕРЧУК.

Фото
Сергія Дуляницького.